

Vršovice 25.3.2012

Pozdrav: Milé sestry, milí bratři, milí přátelé, vítám vás na bohoslužbách v 5. neděli postní, Judica, a zdravím vás apoštolským pozdravem: Milost našeho Pána, Ježíše Krista, láska Boží a přítomnost Ducha svatého se všemi vámi.

Píseň: 331 sl.1 Má víra pohlíží

Introit: Dopomoz mi, Bože, k právu, ujmi se mého sporu, dej mi vyváznout před bezbožným pronárodem. Tys přece moje zástita. Ž 43,1

Píseň: 625 Jak příjemné můj Pane

Modlitba: Pane Bože, děkujeme, že dnes smíme přijít a povzbuzení Tvým slovem si smíme uvědomovat hodnotu společenství, do kterého nás zveš. Že si smíme uvědomovat radost a povzbuzení a také úkoly, které jsi nám připravil.

Děkujeme, že nás dnes znovu ujišťuješ, že na to nejsme sami, že jsi s námi a posiluješ nás. Děkujeme, že nám ukazuješ, že v Ježíši Kristu má práce v Tvé církvi budoucnost. Že je přínosem a nadějí nejen pro nás, ale také pro naše blízké, pro tuto společnost i pro celý svět.

Prosíme, abys nám dával citlivost, abychom vnímali problémy lidí kolem nás, abychom dokázali naslouchat, a tak s Tvou pomocí i pomáhat. K tomu nám, prosíme, dávej sílu svého Ducha svatého.

Amen.

Slovo dětem:

Píseň ze Svítá: S115

Čtení: 2Pa 14,1-11

Píseň: 162 Pane Bože, budiž chvála

Text: J 12,20-32

Beránku Boží, který snímáš hřích světa, smiluj se nad námi!

Řeční poutníci, kteří se o svátcích přišli do Jeruzaléma klanět Bohu, požádali Filipa s tím, že by chtěli vidět Ježíše. Nešlo o nějakou zvědavost. V Janově evangeliu je zřetelné, že „vidění“ se často objevuje v kontextu spojeném se schválením, přijetím nebo odmítnutím Ježíšovy úlohy nositele zjevení. A toto vidění chtějí oni

Řekové. A to, co je na této situaci krásné, je, že přicházejí za Filipem. Za tím, kdo patří ke skupině kolem Ježíše. Ten pak jde za Ondřejem a společně jdou za Ježíšem. To je začátek celého dnešního textu. Jakoby se tu obracel na ruby onen příběh o ochrnutém z Markova evangelia, kdy zástup překážel přístupu k Ježíšovi. Tady naplňují ti, kteří byli a jsou kolem Ježíše, svoji funkci. Vůbec nejde o to, že by se k Ježíšovi jinak nemohl člověk dostat, ale tato služební role církve je nesmírně důležitá. Ne že by byli Filip s Ondřejem lepší lidé, ale oni věděli o naději, kterou spojovali s Ježíšem z Nazareta. To skutečně nikdo jiný než lidé z Ježíšova okolí nemohli a nemohou poskytnout.

Další věc, která je zřetelná, je, že Filip s Ondřejem skutečně ještě zdaleka neměli zpracované to, s čím Ježíš přichází. Ona prosba řeckých poutníků je vlastně impulsem, který otevírá Ježíšovo svědectví. Jakoby tu Ježíš odpovídal na pochopitelnou radost z toho, že někdo přichází za Ježíšem, aby se zajímal o Jeho učení, o jeho osobu. To je přece úspěch! Bude nás zase víc. Ale Ježíš odpovídá velice překvapivě. Neozve se: „To je výborné, přiveďte je!“ Ozývá se slovo určené učedníkům. Aby si srovnali, co je vlastně úspěch, co je vlastně cíl toho, s čím Bůh poslal Ježíše z Nazareta za člověkem. Co je vlastně smyslem života.

Ježíš začíná mluvit o hodině, kdy bude oslaven Syn člověka. Ano, je pěkné, že za ním přichází noví a noví lidé. Že jsou dokonce z oblasti mimo židovství. Ale ona oslava bude v něčem jiném. A Ježíš v obraze o zrně jasně naznačuje smrt, která přinese užitek mnohým. A mluví o následování. Přiznám se, že mě trochu zaskočila věta: „Kdo miluje svůj život, ztratí jej; kdo nenávidí svůj život v tomto světě, uchrání jej pro život věčný.“ Nemám rád slova o nenávisti vůči životu, který tu žijeme. Ale evangelista Jan je tak, na rozdíl od evangelisty Matouše, zapsal. Proč tak vyostřeně? A přece stojí za to se tu zastavit a znechuceně neodejít. Jde o to, podle čeho se máme orientovat. A to není nikdy jednoduché. Není jednoduché hledat opěrné body, není jednoduché hledat směrovky. Zvláště dnes, kdy se nám skutečně všechno kolem nás snaží určit, jak máme žít. Bráníme se, bouříme se proti tomuto tlaku, odmítáme jakékoliv instituce a otevíráme se zároveň vlivům, které nám určují způsob života. Dnes skutečně nechci mluvit o celospolečenských problémech, ale to, co se

tu před námi otevírá, je problém ovlivňování života nás, našich dětí i vnoučat. Skutečně nestačí se domnívat, že když odmítneme církev, když odmítneme demokratický systém, když odmítneme autoritu, podle které bychom se orientovali, tak bude náš život nezávislý. A právě o tom velice ostře mluví v našem dnešním textu Ježíš. Odmítnout, ale zároveň přijmout pozitivní smysl života, který existuje. „Kdo miluje svůj život, ztratí jej; kdo nenávidí svůj život v tomto světě, uchrání jej pro život věčný. Kdo mně chce sloužit, ať mě následuje, a kde jsem já, tam bude i můj služebník. Kdo mně slouží, dojde cti od Otce.“

Tady jde právě o ono nasměrování - ne o to, že jediný správný způsob je ploužit se životem s náležitě tragickým a zároveň vyčítavým výrazem. Ale - Ježíš zároveň jasně upozorňuje na to, že ona bolest skutečně přijít může. Vlastně se tu před námi otevírá parafráze na Ježíšovu modlitbu v Getsemane. „Nyní je má duše sevřena úzkostí. Mám snad říci: Otče, zachraň mě od této hodiny? Vždyť pro tuto hodinu jsem přišel. Otče, oslav své jméno!“

My skutečně neumíme zůstat takto „nad věcí“, ale právě pro nás se tu tedy ozývá odpověď: „Oslavil jsem a ještě oslavím.“ A právě kvůli tomuto slovu jsem vybral 1. čtení z 2. knihy Paralipomenon. Text, jehož část byla nedávno jedním z hesel Jednoty bratrské, mluví o oslavení Božího jména. „Ása volal k Hospodinu, svému Bohu. Řekl: "Hospodine, jen ty jsi s to pomoci, postaví-li se mocný proti bezmocnému. Pomoz nám, Hospodine, náš Bože, neboť ty jsi naše opora. V tvém jménu jsme přitáhli proti tomuto davu. Hospodine, ty jsi náš Bůh, proti tobě člověk nic nezmůže!"“ A najednou se to oslavení Božího jména ukazuje v jiném světle. Hospodin se oslavoval a oslavuje svými činy. To je Boží jméno, po kterém se ptal Mojžíš u hořícího keře. Ta jistota krále Ásy, že Pán Bůh stojí na straně bezmocných, že to je oslavení Jeho jména. Pán Bůh nás nenechává na pospas naší slabosti, naší hříšnosti, nedává před nás úkoly, aniž by zároveň nenabídl pomoc. Pán Bůh je živý a přítomný.

Problém s námi je, že propojení této oslavy Božího jména a Ježíšova příběhu nemůžeme pochopit. „Zástup, který tam stál a slyšel to, říkal, že zahřmělo. Jiní tvrdili: "Anděl k němu promluvil."“ Že nám toto propojení stále nedochází, že ho nemůžeme přijmout. Přesto tu smíme být jako Filip a Ondřej svědky o naší naději, která je spojena

s Ježíšem z Nazareta, který je Kristus. Jako ti, kteří přijímají závěrečná slova dnešního textu jako povzbuzení. Ujistění, že spolehnutí se na Ježíšovu nabídku života má smysl. Že s touto nabídkou Ježíš vstupuje do našich osobních vztahů, že vstupuje do vztahů, které máme ve sboru, ve společnosti. Že není hloupost mít naději uprostřed tlaků, které kolem nás existují. Nemají poslední slovo. A nemají mít rozhodující slovo v našich životech. „Nyní je soud nad tímto světem, nyní bude vládce tohoto světa vyvržen ven. A já, až budu vyvýšen ze země, přitáhnu všechny k sobě.“

Amen.

Píseň: 404 Pane Ježíši Kriste

Přímlovná modlitba:

Ohlášky:

Poslání: A tak, moji milovaní bratři, buďte pevní, nedejte se zviklat, buďte stále horlivější v díle Páně; vždyť víte, že vaše práce není v Pánu marná.

1K 15,58

Požehnání: A pokoj Boží, kterýž převyšuje všeliký rozum, hájiti bude srdcí vašich i smyslů vašich v Kristu Ježíši. Fp.4,7

Píseň: 486 Svaté Boží požehnání